

Eli muinoin neito kaunis

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Eli muinoin neito kaunis,
ylen sievä, niin sokea
kauniimpi kuin norja koivu,
tahi kukkanen kedolla,
notkeempi kuin nuori vitsa,
taikka pihlaja mäellä.

Oli vanhemmat vakavat,
jopa vallan ankaratkin,
neidon vankina pitivät,
nuoren naisen kammiossa,
jossa murheisna makasi,
vuoteellansa vollotteli.

Usein mielessään rukoili,
kohtaloaan kauhisteli,
sillä tyrmässä tilyssä
nuoruus hukkaan joutumassa,
- Minut Kohtalo kohota
lentäväksi lintuseksi,
taikka hiireksi alenna,
koloissansa piileväksi,
siellä lieneepi parempi,
kuin on kurja kohtaloni.

Neito mietti ja manasi,
kaltereita ikkunassa,
sekä lukkoja lujia,
estämässä karkaamista.
Ovet vahvat on vasiten,
tehty neidon kahleheksi,
ettei kauaksi kotoa,
pakene neito, kaunokainen.

Kului vuosia monia,

ajanratas raksutteli,
tiukat vanhemmat, totiset,
paatuivat vain raaemmiksi,
neidon rautoihin panivat,
vahvat kahleet kalkuttivat
neidon ranteisiin panivat,
sekä nilkkain ympärille.

Siellä tyrmässä pahassa.
kuihtui neito, kaunokainen,
harmaaksi menivät hiukset,
puna lähti poskiltansa,
loppui loiste silmistänsä,
kuihtui vartensa sorea,
meni selkä käppyrälle,
sammui neitosen elämä,
kaunottaren kasvaminen.

Nytpä muistona tytöstä,
kasvaa kaunis pihlajainen,
kertoo synkeitä sanoja,
tarinoita tarjoileepi,
niille joilla lie kykyä,
synkät seikat irroitella,
niistä kertoilla monille,
jotka jaksaa kiinnostua,
noista menneistä ajoista,
kauan sitten ollehista.